

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19.08.2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący- Sędzia: SO Monika Kiwiorska- Pająk (spr.)

Sędziowie: SO Jacek Pluta, SO Iwona Iwanek

Protokolant: sekretarz sądowy Dorota Kaźmierczak-Binder

przy udziale ----

po rozpoznaniu w dniu 19.08.2013 r. w Świdnicy

sprawy z powództwa D. T.

przeciwko A. B. i D. B. prowadzących działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...) s.c. A., D. B.

o zapłatę wynagrodzenia za pracę i ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy

na skutek apelacji wniesionej przez stronę pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 23.04.2013 r. sygn. akt IV P 84/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanych A. B. i D. B. solidarnie na rzecz powoda D. T. kwotę 900 zł tytułem zwrotów kosztów procesu za instancję odwoławczą.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2013r. Sąd Rejonowy Sąd Pracy w Z. Śl. zasądził solidarnie od pozwanych A. B. i D. B. prowadzących działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...) s.c. A., D. B. w T. na rzecz powoda D. T. kwotę 13.484,28 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi:

- od kwoty 1.130,53 zł od dnia 11 marca 2012 roku do dnia zapłaty;
- od kwoty 2.700,19 zł od dnia 11 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty;
- od kwoty 3.521,05 zł od dnia 11 maja 2012 roku do dnia zapłaty;
- od kwoty 1.301,55 zł od dnia 11 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 1.073,62 zł od dnia 11 lipca 2012 roku do dnia zapłaty;
- od kwoty 809,50 zł od dnia 04 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty;
- od kwoty 2.715,97 zł od dnia 11 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty;
- od kwoty 231,87 zł od dnia 11 września 2012 roku do dnia zapłaty,

w pozostałej części powództwo oddalając, zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 1.800 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, nakazał pozwanym uiścić solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zabkowicach Śląskich kwotę 687,10 złotych tytułem kosztów sądowych w sprawie oraz wyrokowi w punkcie I do kwoty 1.700 złotych nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

Rozstrzygnięcie swoje Sąd oparł o następująco ustalony stan faktyczny:

W dniu 3 lutego 2012 r. powód D. T. zawarł z pozwanymi A. B. i D. B. prowadzącymi działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...) s.c. A., D. B. w T. umowę o pracę na czas określony 6 miesięcy.

Powód został zatrudniony przez pozwanych na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem miesięcznym podstawowym (zasadniczym) w kwocie 1.700 zł brutto. Wskazana umowa o pracę uległa rozwiązaniu z upływem czasu, na który była zawarta. Powoda łączył zatem stosunek pracy z pozwanym pracodawcą w okresie od dnia 3 lutego 2012 r. do dnia 3 sierpnia 2012 r.

Zgodnie z ustnymi ustaleniami poczynionymi między powodem a pozwanym D. B., powodowi przysługiwało dodatkowo miesięczne wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 12 % od wypracowanego przez powoda obrotu. Pozwani świadczyli bowiem usługi transportowe na rzecz Towarzystwa (...) Sp. z o.o. SKA z siedzibą w D. i wynagrodzenie za tak wykonywane usługi wynosiło 3 zł za każdą przetransportowaną tonę surowca, kamienia kopalnianego. Strony uzgodniły zatem, że dodatkowe wynagrodzenie prowizyjne należne powodowi liczone będzie poprzez przemnożenie ilości ton wynikającej z raportu bilansowego asortymentów przedstawionego przez Towarzystwo (...) Sp. z o.o. Spółka (...) w D. przez obowiązującą stawkę wynagrodzenia 3 zł za tonę surowca, a następnie przemnożenie uzyskanego w ten sposób wyniku przez 12 %.

Zgodnie ze sporządzonymi przez Towarzystwo (...) Sp. z o.o. Spółka (...) w D. raportami bilansowymi asortymentów, powód za okres sporny nabył prawo do miesięcznego wynagrodzenia prowizyjnego w następujących kwotach:

- a) za okres od 03.02.2012 r. do 29.02.2012 r. - 1.130,53 zł ;
- b) za okres od 01.03.2012 r. do 31.03.2012 r. - 1.000,19 zł ;
- c) za okres od 01.04.2012 r. do 30.04.2012 r. - 1.821,05 zł ;
- d) za okres od 01.05.2012 r. do 31.05.2012 r. - 601,55 zł ;
- e) za okres od 01.06.2012 r. do 30.06.2012 r. - 1.073,62 zł ;
- f) za okres od 01.07.2012 r. do 31.07.2012 r. - 2.015,97 zł ,

co w sumie daje kwotę 7.642,91 zł, której pozwani nie uregulowali na rzecz powoda.

Pozwany pracodawca w okresie zatrudnienia powoda, jedynie w lutym i czerwcu 2012 r. wypłacił powodowi podstawowe wynagrodzenie za pracę w należnej wysokości, zaś w pozostałych miesiącach powód otrzymywał wynagrodzenie w kwocie zaniżonej bądź w ogóle go nie otrzymał. Łącznie przelewem na rachunek bankowy swojej żony lub w formie wypłaty gotówkowej, powód otrzymał następujące kwoty tytułem podstawowego (zasadniczego) wynagrodzenia za pracę:

- a) luty 2012 r. - wynagrodzenie w kwocie 1.500,00 zł wypłacone gotówką ;
- b) marzec 2012 r. - brak wynagrodzenia ;
- c) kwiecień 2012 r. - brak wynagrodzenia ;
- d) maj 2012 r. - wynagrodzenie w kwocie 1.000,00 zł wypłacone gotówką ;
- e) czerwiec 2012 r. - wynagrodzenie w kwocie 1.500,00 zł zapłacone przelewem ;
- f) lipiec 2012 r. - wynagrodzenie w kwocie 1.000,00 zł zapłacone przelewem ;
- g) sierpień 2012 r. – brak wynagrodzenia za przepracowane 3 dni.

Powód tylko w miesiącu czerwcu 2012 r. złożył na liście płac podpis, potwierdzając w ten sposób wypłatę przez pozwanego pracodawcę na jego rzecz wynagrodzenia za pracę w tym miesiącu.

Powód nabył prawo do urlopu wypoczynkowego w skali całego roku kalendarzowego w wymiarze 26 dni.

Pozwany pracodawca przez cały okres zatrudnienia powoda w swojej firmie nie udzielił powodowi urlopu wypoczynkowego.

W wydanym powodowi świadectwie pracy z dnia 4 sierpnia 2012 r., pozwany pracodawca wskazał, iż powód nie korzystał z przysługującego mu urlopu wypoczynkowego.

W dniu 16 stycznia 2013 r. pozwany D. B. przesłał powodowi sms-a o następującej treści: „ Duplikat świadectwa pracy wysłaliśmy wczoraj, proszę o zwrot podpisanej kopii, prześlij swoje zapiski, celem porównania i rozliczenia. ”

Pismem z dnia 28 stycznia 2013 r. powód wezwał pozwanych do dobrowolnego spełnienia dochodzonych w niniejszym procesie świadczeń.

Pozwani pismem z dnia 6 lutego 2013 r. poinformowali powoda, że „ otrzymał już pobory w formie przelewu na konto żony oraz gotówką potwierdzone osobiście Pani J. C. , jak również Panu D. B.. ”

Ponadto w piśmie tym pozwani stwierdzili, iż „ odnośnie sprawy ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy powód korzystał z urlopu wypoczynkowego w okresie trwania naprawy samochodu R. (...), w zakładzie Pana D. Z..”

Pracownik (...) Sp. z o.o. Spółka (...) w D. – J. C. nigdy nie przekazywała na rzecz powoda, na prośbę jego pracodawcy, żadnych środków pieniężnych z tytułu wynagrodzenia za pracę jaką powód świadczył na rzecz pozwanych.

Pozwany pracodawca nie prowadził ewidencji czasu pracy powoda do celów prawidłowego ustalenia jego wynagrodzenia i innych świadczeń związanych z pracą.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Sąd pierwszej instancji, oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c., uznał za wiarygodne twierdzenia powoda, iż pozwany pracodawca w okresie zatrudnienia powoda w swojej firmie, jedynie w lutym i czerwcu 2012 r. wypłacił mu podstawowe wynagrodzenie za pracę w należytym wysokości, zaś w pozostałych miesiącach powód otrzymywał wynagrodzenie w kwocie zanizonej bądź w ogóle go nie otrzymał. Sąd Rejonowy wskazał, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika w sposób nie budzący żadnych wątpliwości , że pozwani łącznie przelewem na rachunek bankowy żony powoda lub w formie wypłaty gotówkowej przekazali powodowi jedynie te kwoty, o których powód mówi w złożonym pozwie. Mając na uwadze całość ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie sąd pierwszej instancji doszedł do przekonania , iż żądania powoda w przedmiocie zasądzenia od pozwanych na jego rzecz wynagrodzenia za pracę i to zarówno odnośnie wynagrodzenia

podstawowego (zasadniczego) i dodatkowego wynagrodzenia prowizyjnego, zasługują, na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.p., art. 94 pkt 5 k.p. oraz stosownie do poczynionych ustaleń stron, na uwzględnienie. W ocenie sądu powód w pozwie z dnia 11 lutego 2013 r. w sposób prawidłowy przedstawił wyliczenie przysługującego mu od pozwanych wynagrodzenia za pracę, która to należność z tego tytułu prawnego zamyka się łącznie w kwocie 12.674,78 zł.

W oparciu o przepisy art. 481 § 1 i § 2 zdanie pierwsze k.c. w związku z art. 300 k.p., a także przy zastosowaniu regulacji art. 85 § 2 k.p., zdaniem Sądu Rejonowego uwzględnieniu podlegało również żądanie odsetkowe powoda odnośnie wymagalnego wynagrodzenia za pracę. Zgodnie bowiem z powołanym art. 85 § 2 k.p. wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego.

Na podstawie art. 171 § 1 k.p. Sąd Rejonowy uwzględnił również roszczenie powoda dotyczące zasądzenia od pozwanych na jego rzecz kwoty 809,50 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w okresie zatrudnienia u pozwanego pracodawcy. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikało bowiem, iż powód w okresie łączącego strony stosunku pracy (tj. przez okres 6 miesięcy) nie wykorzystał przysługującego mu urlopu wypoczynkowego w wymiarze 13 dni roboczych (104 godzin).

Odpowiedzialność solidarną pozwanych jako współników spółki cywilnej uzasadnia natomiast regulacja art. 864 k.c., która stanowi, że za zobowiązania spółki współnicy odpowiedzialni są solidarnie.

Z orzeczeniem tym nie zgodziła się strona pozwana zaskarżając powyższy wyrok w całości zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez

- błędną ocenę dowodów polegającą na przyjęciu za wiarygodne twierdzeń powoda, że doszło do ustnego uzgodnienia pomiędzy powodem a pozwanym D. B. dodatkowego miesięcznego wynagrodzenia prowizyjnego z wysokości 12% od wypracowanego przez powoda obrotu, podczas, gdy z wszechstronnie rozważonego materiału dowodowego, a w szczególności z umowy o pracę w formie pisemnej i z twierdzeń strony pozwanej wynika wniosek przeciwny, a mianowicie, że uzgodnienia takiego pomiędzy stronami nie było;

- błędną ocenę dowodów polegającą na przyjęciu za wiarygodne twierdzeń powoda, że pozwany pracodawca nie wypłacił powodowi podstawowego wynagrodzenia za pracę za marzec, kwiecień i 3 przepracowane dni sierpnia po 1.000,00 zł. podczas gdy z materiału dowodowego, w szczególności z twierdzeń pozwanego D. B. wynika wniosek przeciwny.

2. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 94 pkt 5 k.p. poprzez przyjęcie, że to na pozwanym pracodawcy spoczywa ciężar udowodnienia, że wypłacił powodowi wynagrodzenie za pracę, podczas gdy to obowiązkiem powoda jest udowodnienie faktów, z których wywodzi skutki prawne, a pozwanego pracodawcy nie mogą obciążać zaniechania w prowadzeniu dokumentacji dotyczącej wypłaty powodowi wynagrodzenia za pracę.

W związku z powyższym strona pozwana wniosła na podstawie art. 368 § 1 pkt 5 i 386 § 1 i 4 k.p.c. o zmianę wyroku w całości i oddalenie powództwa w całości, wnosząc jednocześnie o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniosł o oddalenie apelacji jako bezzasadnej oraz zasądzenie od pozwanych na jego rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie niniejszych rozważań należy wskazać, że Sąd , po rozpoznaniu sprawy, podziela w całości stanowisko Sądu I instancji, zarówno w zakresie ustaleń faktycznych, jak i oceny prawnej wniesionego powództwa, przyjmując ustalenia i wnioski tego Sądu za własne (tak SN np. w wyroku z dnia 19.05.1998r., II CKN 770/97, Lex nr 82299; wyroku z dnia 8.10.1998r., II CKN 923/97, OSNC 1999, nr 3, poz. 60).

Przede wszystkim stwierdzić należy, że w ocenie tut. Sądu , Sąd Rejonowy przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie dowodowe i wbrew zarzutom apelacji , właściwie zastosował przepisy prawa, dokonując trafnej ich interpretacji. Materiał dowodowy jaki został zebrany w postępowaniu przed Sądem I instancji jednoznacznie wskazuje bowiem o trafności zarzutów podniesionych przez powoda w złożonym pozwie i w trakcie procesu.

Bezspornym jest , że pomiędzy stronami zawarta została umowa o pracę na czas określony 6 miesięcy, która trwała od 3.02.2012r. do 3.08.2012r. Spornym natomiast było, czy świadczona przez powoda praca na rzecz i pod kierownictwem pracodawcy została wynagrodzona zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa, a także czy powód w trakcie trwania umowy o pracę korzystał z urlopu wypoczynkowego.

Materiał dowodowy jaki został zebrany w postępowaniu przed Sądem I instancji jednoznacznie wskazuje, że pracodawca nie wywiązał się z ciężącego na nim obowiązku i tym samym naruszył w stosunku do powoda jeden z podstawowych obowiązków pracowniczych jakim jest wyrażony w art. art. 94 pkt 5 k.p. tj. obowiązek pracodawcy terminowego i prawidłowego wypłacania wynagrodzenia. Termin wypłaty jest określony w szczególności w art. 85 k.p. Prawidłowa wypłata wynagrodzenia obejmuje natomiast prawidłową wysokość wynagrodzenia, właściwą formę oraz dotrzymanie zasad dopuszczalnych potrąceń. Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdził w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 maja 2008 r. (II PK 331/07), że niewypłacenie nawet części wynagrodzenia stanowi naruszenie podstawowego obowiązku pracowniczego z art. 94 pkt 5 k.p. Naruszenie powyższego obowiązku nie pozostaje bez wpływu na rozkład ciężaru dowodu w sprawach dotyczących spełnienia obowiązku zapłaty. Jak przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14.05.1999r. I PKN 62/99 , pracodawca, który wbrew obowiązkowi przewidzianemu w art. 94 pkt 9a nie prowadzi list obecności, list płac i innej dokumentacji ewidencyjnej czasu pracy pracownika i wypłacanego mu wynagrodzenia, musi liczyć się z tym, że będzie na nim spoczywał ciężar udowodnienia nieobecności pracownika, jej rozmiaru oraz wypłaconego wynagrodzenia. Brak zatem dokumentacji wynikający z zaniechania jej prowadzenia przez pracodawcę powoduje zmianę wynikającego z art. 6 k.c. rozkładu ciężaru dowodu i przerzucenie do na osobę zaprzeczającą dokumentowanym faktom, z których strona procesowa wywodzi skutki prawne.

Przedstawione przez powoda w toku procesu wyciągi z rachunku bankowego żony, pisemnego pokwitowania odbioru wynagrodzenia przez powoda i polecenia przelewu, w ocenie Sądu , jednoznacznie wskazują, że pracodawca postąpił wbrew dyspozycji o jakiej mowa w wyżej cytowanym artykule. Dodatkowo należy wskazać, że pracodawca mimo wyraźnej regulacji prawnej zawartej w art. 149 § 1 k.p. , w którym mowa, że pracodawca prowadzi ewidencję czasu pracy pracownika do celów prawidłowego ustalenia jego wynagrodzenia i innych świadczeń związanych z pracą, której celem jest również monitorowanie przestrzegania przez pracodawcę przepisów o czasie pracy, nie prowadził ewidencji czasu pracy powoda. Twierdzenia zatem strony pozwanej w zakresie bezzasadności żądań powoda wskazanych w złożonym pozwie są całkowicie nieuzasadnione. Twierdzenia strony pozwanej w zakresie wypłacanych kwot i okoliczności ich wypłacania były sprzeczne, strona pozwana twierdziła, że wypłaciła powodowi kwoty ponad 9000zł , przy czym biorąc pod uwagę wysokość ustalonego wynagrodzenia zasadniczego byłaby to kwota wyższa niż się faktycznie powodowi należała. Poza tym okoliczności, na które powołuje się strona pozwana nie korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w postępowaniu tj. z dokumentacją osobową powoda, listami płac, czy też zeznaniami powołanych świadków. Świadek J. C. jednoznacznie wskazuje, że nigdy nie przekazywała żadnych środków pieniężnych na rzecz powoda na prośbę pracodawcy. , jak również nie potwierdziła aby powód pobierał gotówkę na poczet przysługującego mu wynagrodzenia za pracę. Te wszystkie nieścisłości pozwoliły Sądowi przyznać rację Sądowi Rejonowemu a co za tym idzie słuszności żądań powoda określonych w pozwie.

Mając również na uwadze cały obraz sprawy trudno nie dać wiary powodowi w zakresie faktu, iż pomiędzy powodem a pracodawcą doszło do zawarcia ustnej umowy w zakresie przysługującego mu dodatkowego wynagrodzenia prowizyjnego w wysokości 12 % od wypracowanego przez powoda obrotu. Sąd nie miał żadnych podstaw aby

twierdzenia te uznać za niewiarogodne, tym bardziej, że strona pozwana nie przedstawiła żadnych konkretnych dowodów, które mogłyby okoliczność tę zanegować.

Należy zgodzić się również z Sądem Rejonowym w zakresie zasadności wypłaty powodowi stosownego ekwiwalentu za niewykorzystany urlop. Ze świadectwa pracy, które pracodawca wystawił powodowi wynika w sposób niezbity, że nie korzystał on z urlopu wypoczynkowego w trakcie trwania umowy o pracę. Twierdzenia natomiast strony pozwanej, że urlop takowy został wykorzystany przez powoda w czasie naprawy obsługiwanego przez niego samochodu nie są udokumentowane. Nie można opierać się tylko i wyłącznie na gołosłownych i niczym nie popartych tezach strony pozwanej. Poza tym sam pozwany D. B. podczas przesłuchania zeznał, że nie informował powoda, że udzielony wówczas czas wolny od pracy jest urlopem wypoczynkowym.

Ponadto zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego świadectwo pracy jest dokumentem prywatnym, który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Na gruncie art. 253 k.p.c., jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności tę udowodnić. Strona pozwana nie zaprzeczała prawdziwości wystawianego przez siebie świadectwa pracy, w związku z czym Sąd nie ma żadnych podstaw do tego aby stwierdzić, że zawarte w nim oświadczenie jest nieprawdziwe.

Konkludując przyjąć należy, że Sąd I instancji prawidłowo doszedł do przekonania, że żądanie powoda w przedmiocie zasądzenia od pozwanych na jego rzecz wynagrodzenia zarówno podstawowego, jak i dodatkowego wynagrodzenia prowizyjnego zasługuje na uwzględnienie. Właściwie przyznany został również ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Z dniem bowiem rozwiązania stosunku pracy prawo pracownika do urlopu wypoczynkowego w naturze przekształca się w prawo do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop.

Tym samym należy uznać, że zarzuty strony pozwanej przedstawione w złożonej apelacji nie znajdują uzasadnienia w ustalonym stanie faktycznym. Sąd nie podzielił stanowiska strony pozwanej, stwierdzając jednocześnie, że wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji w sprawie niniejszej nie doszło do naruszenia przepisów i błędnej ich wykładni przyjmując tym samym, że wyrok sądu I instancji odpowiada prawu.

Wskazać również należy, że odmienny pogląd strony odnośnie znaczenia dowodów, nie stanowi skutecznej podstawy do zarzucania naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. W ocenie Sądu, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny i wyciągnął logiczne wnioski, obszernie i przekonująco uzasadniając swoje stanowisko, nie naruszając zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233§1 k.p.c. Stąd też trudno uznać za zasadny zarzut strony pozwanej naruszenia tego przepisu.

Z tych też względów nie znajdując uzasadnionych podstaw do uwzględnienia apelacji strony pozwanej Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych orzekł o jej oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach procesu oparto o przepisy art.98k.p.c. w zw. z przepisem art. §12 ust.1pkt2 i §13 ust.1pkt1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu / Dz.U. Nr 163, poz.1348 ze zm./.